

»Seveda sedaj, ko je že vse podelano. Ali ti nisem rekel, da pridi takoj na njivo, ko priženeš domov. Kaj pa poslušáš tadva lenuha? Vidiš jih, grdobe nemarne!«

»Saj bom ubogal, oče,« prosí Francek in začne pripovedovati, da ga je ena osa pičila in da ga hudo boli.

»Nič!« — pravijo oče. »Prav ti je. Čakaj, zjutraj si ti ležal pri kravah, popoldne greš pa z nami na njivo, in Jožek bo gnal. Ves popoldne je delal otrok, ti pa, tak hlapec, se tu potepaš! Ti, seme, ti táko!«

Medtem sta izginila Srakarjev in Lužarjev za Burnikovo hišo.

Takoj po južini pa je moral Francek prepustiti pašo bratu Jožku in iti na polje, kjer so ga držali oče trdo do pozne noči.

Pa tudi voditelj lenuhov ni ostal oni dan brez kazni: hudo je otekel. Zgornja ustnica mu je visela dol kakor cokla. Na eno oko ni videl nič, na drugo pa slabo, in tudi levo lice je bilo precej obilno.

Marsikdo je privoščil lenuhu to lepoto. Najbolj pa njegov prijatelj, Lužarjev Jaka, ki iz hudega boja z osami ni odnesel hujše rane nego malo prasko na čelu.

Janko Polák:

V gozdu.

Drobna gozdna ptičica
je na vejo sela,
drobna gozdna ptičica
pesem je zapela.

Pela pesem je lepo
šmarnici dehteči,
pela pesem je lepo
o mladostni sreči.

Pesem gozdne ptičice
mi je v srce segla.
V dušo mojo pa je z njo
žalost težka legla.

